

התורה (סוף) כ' ק"א
א"ה ה'ת"ר

ויקרא י"ט קדושים

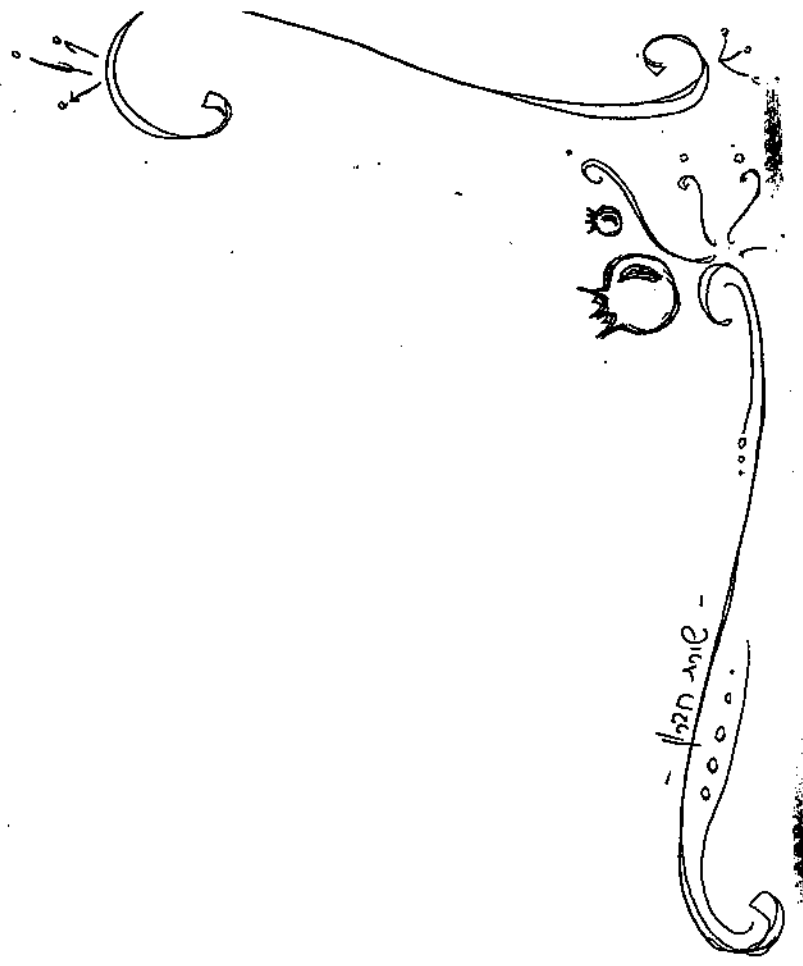
בו לא תאכלו על-הדם לא תגמשו ולא תעוננו:

קצת. האדם, שהוא בפנימיות נטיות גופו ומזגו נוטה לרעה, חית האדם שבקרבנו, הרעה, נוטה היא אל ההסתכלות וההתקשרות העצמית אל צד החושך והבלבול והתחושה שבהתוודע. התפץ להחריב, לשבר, לבלות, אמ"ץ הוא מאד כותבן רוחו, ועל פי משקל זה הולך הוא זרם המדע והחשעה השכלית, ההצטיידות של הדמיון, וכל מערכי ההויה המתחששת אליו, בקרבו וחוצה לו. אבל האדם נוצר לעבוד עבודת אלהים. עובד הוא את אלהים במה שהוא משכלל את עצמו, את הווייתו, ואת כל ההויה המתחששת אליו יחוש קרוב או רחוק. מעבד הוא את רצונו, בהשביעו בקרבו הטבעה עליונה ערינה של הטוב האלהי. לפי עידון רצון זה, כך הויה הולכת ומתחשבת נגד עיני רוחו בצדה הבוהי, המסודר והמתוקן, לעומת מצב עולמו הפנימי ההולך ומתחלק. הולך ומשתכלל. כל כח ששואב האדם אל קרבו מהחוקה הטובת, נעשה מושבע בכחו הפנימי, ומטביע לפי ערך זה בהרחבה את כחו על ההויה הטובת, העסוקה תמיד לעבד ולתקן. או לבלות ולקלקל. מדי יום ביומו, כשהאדם מרומם את רצונו על ידי עבודת ד' המיוחדת לעולמו הפנימי, היא עבודת התפילה, מאיד הוא כזה את נפשו בקרבנו, מערך הוא את כח הווייתו, לצאת מתוך מחשכי הרע והשממון, אל מאורי הטוב וההתחשבות. מהשבתו ורצונו פונה היא מכל ערפלי חושך שלצד הקלקול שבהויה וכל אנפיהם. אחרי אשר הכין רוחו בקרבנו, נכון לו לקחת מוזן אוצר כח מהמציאות החיצונית, לספח אל כחו. כח זה יוסיף עצמה אל האור, אל האמת, אל צורת האדם המאירה, אל צד הקודש, הרעת הברורה שמשתקפת בחוכן ההויה. אבל אם בעוד רוחו עכור, בעוד מצב נפשו מצומצם במאסרי הגוף כמו שהוא, בעוד לא זרחה הנפשיות הפנימית עליו את אורחותיה, בעוד הדם עושה את שלו על פי תכונתו הפראית, המתעוררת מידי יום ביומו כפי טבע החיה שבאדם, שאינה נהקת ממקומה כל ימי צבאו, אם קודם שיתפלל על דמו כבר יוסיף לו כח מכני מן ההויה, מן הסביבה, הרי הוא מקשר עו נפשו בצורה של חשך, של תורה, של נטיה להסתכלות משממה, של שורש הוהמא, הכשפנות, העוננות והנחש, שבהם נפש האדם, בעודה בוהמהמה, טרבעת. ועל זה צוה הכתוב ואומר, לא תאכלו על הדם, שבכלל זה הוא גם כן לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם, תתפללו על הדם של החיה שינח מוצפו, שישקט ויעדן, שירומם מחוגו השפל, שיתנוער מתרדמת הרשע של קטנותו, לא תנחשו ולא תעוננו.

(E. P. 327) (ש)

קנה. מי"ד לא תאכלו על הדם, לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם. הרגשות הראשונות פועלות באדם בהתחלת כל יום, לכונן על פירון מטרת התגותו ותהלכותו בחיים. ע"כ ישתדל האדם שתהי ראשית הרגשותיו נעלות ורוחניות להכלית השלמות האמיתית, וזה יקנה ע"י התפילה הכאה בהרגשת הנפש, כי הדם הוא הנפש, ולא יאכל תחילה שלא יקדים לנפשו רגשות בהמיים, שבהיותם קורמים לרגשי קודש יפעלו עליו להמשיכו כתבנתו והליכותיו אל שפלות ערכם.

(E. P. 327, 2, 10, 11)

בית עתיק יש חיה רב איד תרע"ו.

לכבוד הרב היקר זרע ד' בכל לב נפש מרה צני הרוש גייסיש של

שני וברכה.

מכתבו היקר הניעני. האשר כעצתי ישאל. ע"ד חיזוק של חיי הנפש לעבודת ד' בשמחה ובגבורה. קשה מאד לברך בדברים קצרים גם יסוד אחד מאדני העבודה הסתורה וכל עיקר זירוני לידני ולדוכחתי הוא רק לקבץ זמנים הנזנים על חלק השמחה הרוחני. בכל מקצעותי, שלא יהי מוטב בקרן זמני ונתון רק לקריאה ארעית, וממילא יצח אור הנשמה. רוח שמחה ובגורה תפעם בלב הרוש את האמת בלא לב ולב בכיו לא אמוע הטוב להציב כלל גדול אחד. אע"פ שגם הוא לא יובן בכל עסקו כ"א ע"י שינון ולימוד מרובה. מ"מ כבר יהי בזה בית"ד לחפץ בחשק אהבת השם יתברך ואור תהי"ק כי זה פשוט הוא. שגם הידוד שבאנשים אם יציעו לפניו שיכול הוא בכל עת לעשות חסד על כל העולם כולה. הכולל בתוכו כי כח הויה ע"ד אין תכלית. יתעורר בשמחה ובגבורה לעשות טוב. וכל הצלחת הרוחני אינו בא כ"א מתוסר אמנה בגודל הטוב שעושים ממש עם כל היקום בעסק התורה המצות. העבודה והכיבוד המדות. אשר עבוד זה האיד ד' את עיניו בדברי קדושי עליה בעלי קבלת האמת. אשר הרויבו המשכיות להודיע את גדול יקרת העבודה ואין מעלים על ידה את כללות הויה וכל פרייה אמנם צריך הדבר להתקרב אל הציוד השכלי. כדי שיהי הידוד אפי"ן והשמחה מבוססת. וההציד בא ע"י התבנה של האמונת הרוחנית. דהיינו להשכיל שאור הנשמה של כל יחיד הוא מקושר עם הנשמה הכללית של כל הויה כולה. שממנה שואב כל היקום לכל פרייה את אור השלמותו ובידינו הוא להוסיף אור בנשמה שלנו ע"י התורה והאמת המצות. העבודה המדות הטובות. בכל עת ורצון. ובכל רגע שאנו מוסיפים אור בנשמתנו. אם רק נשים דעתנו שלא על עצמנו בלבד אמתו חיים כ"א על כל הויה כי כל מעל ד' למענותי. מוסיפים אנו דילמת חיים בכל. האבדיק

מוסיף על ידנו אומץ בעבודתו. הרשע מתנתקת רשעתו באיזה מדה הרהורי תשובה באים לו. ואפילו הבהמות והחיות מתבסמות לפי ערכן. ואפילו היצורים הנפשים להיק ולתורב מתעוררים ומזדככים. מזי הקדושה הנוספת ע"י נשמה אחת השמה לב באמת על הכלל כולה. ואין צריך לומר גדול האור שמתוסף בצחצחות העליונות בנשמות. ובכל המדרגות של העולמות הרוחניים. שאין קץ לימים והוד קדושתם המדהמת. והה נכון הנגן לכל איש ביקוד מרע עם קדושה. וביחוד היושב על אדמת קדושה. ובפרט מי שזכו להסתופף בצלצת של עיר ד'. שכל הויה והמורית הרוחנית קשורה בה כקשר הענפים בגזע ושורש. מוכסח אני. שכל מה שזה היסוד יבורר יותר יהיה נקנה ביותר בינה דעת ובהוד אמנה שלמה. שהיא מתוספת כל מה שהאדם שוקד יותר על דלתי תורה לשמה בכלל. וביחוד על דלתי התורה הרוחנית. דהיינו הספרים העוסקים באור דעת ד' בין ע"פ שכל האנושי בין ע"פ סוד ד' ליראיו. ורוי תורה שכפי אותה המדה יתגבר בקרב הלב והנשמה אור השמחה והגבורה לאהבת ד' וחשק המצות וקדושת תהי"ק. אמנם לצורך לדיעה זו צריך, שגמר והשלמה של תוספת האור השלם בכללות הויה יהי דוקא ע"י גדולתם של ישראל ורוממות קרבם על אדמת ד' על-כן תהי ממילא אור צפית ישועה קשורה תמיד בדי הנשמה. וכשיתפרץ מן הלב הזרם בדיבורים הקדושים הנורעים לזה. בשעות המוכשרות. ובכל עת הכושר. יראה ויגלה אור בעים חדש. אשר ימחיש את כל חדיגים. ואז יוכל האדם בעת רצון להתפלל בתרחבה על כל משאלות לבבו. הרוחניים בדרך עיקר החמריים בדרך טפל וארצי. ודי ית"ש לא ימנע טוב להולכים בתמים. — אמנם צריך להזהר מאד כבריאות הגוף והנפש ע"פ הטבע. ולהתרחק מאד מכל מחשבות של פחדנות ושל עצבנות. כ"א להמשיך על עצמו תמיד עז ושמחה. כי עז וחדה במקומו. השנית יפתח לבת"ד ולכל זרשי ד' השרידים פתחי חן ורצון בנות חרות אמת בברכה שלמה. כנהי הנפש ידוד מצפה אשרו ואורו אור כל אהבי ד' ומקדשי שמו על עמו ותולתו.

ב"ר אברהם יצחק הי"ק